

ZGODNJA DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica ishaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 20 kr., za po leta 2 gld. 20 kr., za četert leta 1 gld. 15 kr. V tiskarnici sprejemana na leto 3 gold. 60 kr., za pol leta 1 gold. 80 kr., za četert leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXIV.

V Ljubljani 30. rožnika 1871.

List 26.

Slavospev sv. Očetu Piju IX

o veseli in prečastitljivi Njihovi petindvajsetletnici
16. jun. 1871.

Sveti Oče, Pij IX!
Čudež Božje milosti!
Kako mora Vam goreti
Serce v sveti radosti!
Da ste doživeli zdravi
Petindvajsetletnico,
Služite v naj večí slavi
Svečanost neslišano.

Ime Janeza Marije
Kinča lil'je prvi list,
Da ljubezni potok lije
Vam iz serca srebročist;
In na drugem Pij deveti
V rajski žarji vtrinja se,
Da za blagor cerkve vneti
Serčno se bojujete.

Lepo papežev število:
Dve sto šest in petdeset,
V večnost se je preselilo
Že nad osemnajst sto lét;
Pa le Vas Gospod ovije
Z vencem svet'ga Petra spét,
Kinča „papeža Marije“
Lilije sreberni cvét.

In brezmadežna Devica
Venča tretje nje peró,
Da ko Božja porodnica
Kači sterla je glavó;
List četerti nevenljivi
Vatikanski zbor častí,
Da ste papež nezmotljivi
V vere člen povzdignjeni.

Po vsi zemlji glasi mili
Dvigajo se do Bogá,
Kakor nekđaj Vi molili
Ste za Pija sedmega;
Bog zató je solze Vaše
Zvaril danes v venec zlat,
Lilijo pa serce naše
Vam želi v spomin podat'.

Dan šestnajsti rožnicveta
Kraši peti list lepó,
Da imate od Očeta
Petindvajsetletnico.
Čujte, Pius ljubeznjiví!
Po vsi zemlji se glasi:
Sveti Oče! Bog Vas živi,
Daj Vam zmage slavne dni!
J. V.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Cč. gospé Uršulinarice so od sv. Očeta na svoje telegrafično vošilo za petindvajsetletnico dobile ta-le odgovor:

M. Joani, bar. pl. Zierheim v Ljubljani.

Vaše telegrafično sporočilo je bilo prav drago Papežu, kateri Vam, samostanu, duhovnoma in deklicam iz globočine svojega serca podelé apostoljski Blagoslov.

G. kard. Antonelli.

Petindvajsetletnica sv. Očeta se je tako pravljalala, da zdaj ves svet slovesnosti popisuje. „Unità catt.“ pravi, da ima kaci h dve sto pisem na mizi; vse govore o svetem letu sv. Očeta. Ne na enkrat, ampak sčasoma jih hoče razglasiti. Tudi Danica ima obilno dopisov, ki zamorejo le polagoma vsi na versto priti, bodo pa vselej mikavni bravcem, ker vsak ima kaj posebnega.

Petindvajsetletnica. Razsvitljavo moramo vendar nekoliko bolj natanko omeniti, da se imenitna dogodba

ohrani za prihodnje čase. Ljubljana po svoji naj večí večini je z razsvitljavo pokazala namestniku Kristusovemu prijazni in toraj katoliški značaj. Pokazala je Ljubljana, kaj da je; pokazala je pa tudi večina srenjskega odbora s temnim „Rotovžem,“ kaj da ona ni. Vse mesto po vsih krajih in koncéh smo vidili prav obilno razsvitljeno. Ne bil bi nihče mislil, da v tako kratkem času je zmožna gorečnost vernikov toliko storiti. Katoliška družba je 9. jun. zvečer sklenila priporočati in prositi, da naj bi se mesto razsvetlilo, dovoljenje od deželne vlade je prišlo 12. jun. zvečer, in še le 13. in 14. so se vabila razpošiljale. — Šenklaška stolpa s svetilkami okrog in okrog sta se vidila kakor dve zali kroni; škofija se je odlikovala z umetnimi olesjavami in napisí; semeníše, frančiškanska cerkev in samostan z ondotnim tergom, kakor tudi nunska cerkev s poslopjem, Alojzijevíše, Marijno znamenje in cerkev s tergom pri sv. Jakopu, Čitalnica, lici cerkev v Ternovem in pri sv. Petru in mnoge druge poslopja so kazale zraven prekrasne in goste razsvitljave tudi zale transparente z napisí, simboličnimi podobimi itd.

Šentpetersko predmestje je bilo vse v mlajih, venci h, zastavah, zelenji in lučih; Slonove ulice raznotero ozaljšane in razsvitljene. Poljane, poslopje bolnišnično in hiše ob dunajski kakor tudi teržaški cesti, po Ternovem, Krakovem itd. so se lepo odlikovale. Veliko bi se dalo posamezno pisati, pa bi to predeleč zaneslo.

Od devetih skoraj do enajstih so bile ceste in ulice po mestu in predmestjih vse polne ljudi, pa vse je bilo tako tiho, tako zadovoljno-veselo in mirno, kakor da bi nobenega človeka ne bilo zunaj. Tako priserčnega večera gotovo ni bilo lahko v Ljubljani, kakor je ta bil.

Kako je bilo po deželi ta večer, pripovedujejo mnogi dopisi; opomnimo tukaj, da samo z ljubljanskega gradu se je vidilo do 110 kresov.

O 16. juniju smo že zadnjič omenili; 18. ali v nedeljo pa so bile po vsih cerkvah prav slovesne cerkvene opravila. V Šenklažu so zjutraj pridigali prečast. gosp. stolni dekan, ter razlagali življenje Pija IX preslavlja je vélikega mučenika. Véliko mašo po nemški prav primerni in čversti pridigi gosp. sakristana Križnarja so imeli milostni knez in škof.

Razsvitljenje pri čč. oo. Frančiškanih in v obližji. Na velikem cerkvenem oknu pod uro je bil 2 sežnja visok križ, na katerem je kakih 100 lučic gorelo; silo lepo in častitljivo se je podal. Dva druga manjša križa, iz lampic mnogoterih barv, sta se lesketala na korovih oknih. Nad cerkvenimi vratmi je bilo zopet kakih 100 lučic nastavljenih v podobi krone; po oknih samostana pa 6 transparentov z napisí, kronografiki v latinskem in slovenskem jeziku, n. pr.: ECCe IebVsaca Virgo Laetos Dat gaLiLacl Dles ViDere. — Prospice

tuis, Iugiter servis, Vita vive Petri, Solveque vincla.
— Piju IX. našemu očetu itd.

V drugem nadstropji ste se prezalo svetile tijara s ključi in mitra s škofovo in papeževo palico. Na drugih oknih so bile lampe v papeževih, narodnih in drugih barvah. Kaj lepo in sijajno je bilo lice na cerkvi in samostanu, in ako se pomisli, da je prostor ob samostanu z vsimi poslopji in naprej gori s slonovimi ulicami bil ves v lučih, napisih, papeževih podobah in raznih lepotičjih, ni čudo, da se ljudje niso mogli nagledati in jih je bilo vse polno neprenehoma po tem kraju. —

Razsvitljenje kn. šk. semenišča za petindvajsetletnico. V vsih oknih velikega poslopja ste visele po dve iz raznobarvenega popirja v podobi jerbasčka lično zloženi svetilki, navadno ena v papeževih, ena v narodnih barvah. Med njimi je gorela sveča. Pri tolikem številu oken se je ta enakomerna osvečava prekrasno videla. — Presvitnikov je bilo mnogo, jako lepih in različnih. V prvem nadstropji koj nad vratmi sta bila dva; eden latinski z letnico 1871:

BeneDIC Pie JUBILans ALUMnIs LabaCensIbUs!

Drugi slovenski:

Pij IX, Petrove si spolnil leta!

Nad tema dvema sta bila v drugem nadstropji dva visoka, prav umetno malana presvitnika. Eden je kazal izvrstno izdelano tijaro, drugi papežev gerb, katerega ste navskriž oklepale palici papeža in škofa. V trakovih tijarinah so se bliščale besede „Crux de cruce“, pod gerbom „Pius IX“; — oba presvitnika je na verhu združeval velik napis:

Slava Piju IX!

Na levem vogalu hiše sta bila druga dva presvitnika, eden spodej z napisom:

Slava varhu vere!

drugi zgorej z napisom:

Ave, pie rex!

Vendar se ta lepota v tesni in zakriti prednji strani ni prav dobro videla, razločnejši je bil pogled na desno in zadnjo stran seminarja. Na desni strani proti frančišk. mostu, so bile postavljene zgorej in spodej dve jako lepe presvitne tijari in posebej velikanski napis:

Slava Piju!

Prav okusno je bila okinčana tudi zadnja stran na vodo. V prvem nadstropji je bil na dve okni razdeljen kronogram:

BoDI SLaVLJen PIJ VeLIkI MUČeneC!

V drugem nadstropji je bil v visokem srednjem oknu domače kapele iz majčkinih raznobarnih lampic v dveh verstah sostavljen velik križ, na stranskih oknih pa z mnogobarvnimi lučicami razsvetljena čerka P in številka IX. Kaj veličansko je ta križ sijal.

Ako temu poverljivemu popisu še dodam, da so na vsih vogalih vihrale velikanske papeževe zastave, si bo vsakdo znabit saj nekoliko mislil veličastno opravo seminarja 15. jun. 1871 in se čudil, kako se je moglo v tako majhnem času toliko in tako krasnega storiti.

Razsvitljava Alojzijevejšča. Med mnogimi hišami v beli Ljubljani, ki še hranijo pravo čut do naše sv. cerkve — in s tem tedaj do glave njene sv. Očeta Pija IX, se je skazalo tudi Alojzijevejšče pri razsvitljavi. Obširno poslopje je bilo vse razsvitljeno. V 1. nadstropji na dveh oknih so bili primerni, pomenljivi napisi v jasno lepi razsvitljavi, namreč:

1. VoX Vna: PIVs nonVs PontIfeX CrVX De CrVce
VIDIt Petri Dies.

2. SVeteMV oČetV PIJV IX V Dokaz zVeste LJV-beznI In Vernega spoštoVanJa ALoJzJeVIšČe.

Zraven na dveh drugih oknih pa ste odsevale dve krasni tijari, prilično naslikani. Sicer so gorele lučice po vseh z mnogobrojnimi cveticami ozaljšanih oknih. Ljudje se nise mogli nagledati prelepe razsvitljave in bilo jih je polno pred poslopjem.

Sojubilanti sv. Očeta v Ljubljani so bili undan 20. jun. po cerkvenem opraviu Njih Svetosti svoje vošilo po telegrafu naznanili in prosili so sv. blagoslova, da bi mogli nadalje uspešno delati v vinogradu Gospodovem. Prišel je tudi odgovor do mons. Globočnika z naslednjimi besedami:

Summus Pontifex vota tua et sacerdotum anno 1846 consecratorum grato animo excipiens petitam benedictionem ex corde impertitur.

G. Card. Antonelli.

To je:

Papež so tvoje in duhovnov leta 1846 posvečenih vošila hvaležno sprejeli in prošeni blagoslov iz serca podelijo.

G. kard. Antonelli.

Stara in nova šola. Za prosto slovensko ljudstvo pojasnil dr. Lavoslav Gregorec, profesor bogoslovja v Mariboru. — Ta lična brošurica s 56 stranmi je ravno kar prišla na svetlo. Gospod pisatelj se je bil občinstvu že s svojo prvo knjižico Pij IX tako prikupil, da bi ga pri drugi ne bilo treba priporočati; svest pa naj si bode sleherni, da so enake mere soli, če ne več, tudi v tem delcu, ki je ob enem tako jasno pisano, da tudi neštudirani čitatelj lahko pisatelja spremlja in umeva.

Das ökumenische Concil, v zalogi pri Pustetu v Regensburgu. Od tega tako koristnega in času primernega dela je prišel na svetlo že 3., 4. in 5. sošitek tretjega zvezka, ki obravnava bogoslovski in djanski pomen dogme o papeževi nezmotljivosti, Döllingerjeve in Schultove rogovilstva itd. Želeti je, da bi take učene obravnave brali zlasti tudi nasprotniki, katerim je kaj za resnico; sej sicer ne morejo do luči priti, ako si sami pomagati nočejo. Krivi so pa tudi sami sodbe, kateri nalašč miže, ko jim luč sveti.

Blatarska teologija. Tagblatt, ki je nedavno pravil, da nikoli ni bilo nobenega sv. Janeza Nepomuka v Pragi, je 14. jun. pisal, da sv. Peter ni bil v Rimu, ampak v Babilonu, češ, sej je pisal dve pismi iz Babilona (V. 5, 33.). Petra ne v Rimu, Jan. Nepomuka ne v Pragi: kmali tudi Golovca ne bo več pri Ljubljani, zakaj Tagblattu je vse mogoče. — Ko bi Tagblatt-teolog le eno razlago pogledal, bi lahko vidil, da so kristjanje ob času sv. Petra Rim imenovali Babilon zavoľjo malikovanja in razuzdanosti. Tako ga imenuje tudi sv. Janez v skrivnem razod. (17. in 18), in celo krivoverci sami več del to vedó (gl. Tir. Com. in epist. s. Petri p. 269.); samo Tagblattovi ljudje tega ne vedó, kateri iz hudobne volje berskajo po vsih smetéh, da bi kaj našli zoper katol. cerkev, če je še tako brezglavno in neslano. Kolikrat so bile že overžene laži n. pr., da je Pij IX orožje „zoper Avstrijo“ blagoslovil, — laži o Galileju itd., vender jih Tagblatt, kakor stara klepetulja, o vsaki priliki ponavlja in pogreva svojim bravcem, ki jih mora za prave bebce imeti, češ, da mu bodo vse verjeli!

Neki „Einsender“ v Tagblattu, ki je podpisal adresno do Döllingerja, pa zdaj zopet veselja poska-kuje zarad prejétega papeževega blagoslova, češ, da je on izmed naj gorečnijih bravev Zg. Danice in toraj od papeža blagoslovljen. — Škoda, da nam možak svojega imena ni povedal, zakaj vredno bi bilo poznati „značajnega junaka“, ki zna tako dobro dvema gospodoma služiti! To mora biti pravo čudo člo-

veško: naznanja se samo za „dozdevnega sovražnika“ papeževga, — in vendar je adres do Döllingerja podpisal! — Sicer je pa čudno, da ravno „konstitucionelerji, in „tagblattarji,“ ki so dostikrat s tako očitnim rogoviljenjem zoper naj jasniši katoliške resnice sami sebe izobčevali, zdaj vrednika Zg. Danice dolže, da jih je ekskomuniciral! — In kar se tiče papeževga blagoslova, ga pač pogosto dajo papež tudi „Urbi et Orbi,“ iz tega se pa ne izhaja, da se ga vdeležijo tudi tisti, ki s svetostmi izjedi delajo: „Oče laži,“ hoteči našega Zveličarja neko „liberalno vero“ učiti, je celo nekaj iz sv. pisma citiral; vendar je dobil odgovor: „Spravi se satan!“

Šolske reči. Čudili smo se lani ukazu, po katerem spričebe iz nižih šol nimajo nič več veljati pri sprejemanju njih učencev v srednje, in profesorji iz gimnazijalnih in realnih šol naj v prihodnje izprašujejo in poterjujejo novince. Danica je milovala tedaj ljudske učitelje, češ, po tem takem je njihova veljava pa nič, in popraševala je celo deželni zbor, ali se ne smilijo po tem „novodobnem“ ukazu ljudski učitelji tudi njemu. Pa — kaže se, da je njeno milovanje bilo nedobno ali preveliko! Bere se v 12. l. Učitelj. Tov.: „Sliši se, da bodo vse ljubljanske ljudske šole šolsko leto končale brez do sedaj navadnega javnega spraševanja, in da se bodo namesto tega pridnim učencem napravljale razne slovesnosti in primerne šolske veselice.“ Brati je že tudi bilo po „Laibach.“ in „Tagbl.“, kako je v ta namen II. mestna šola koračila v Vevče, in 22. t. m. je bila namenjena, 24. je pa šla I. mestna šola ob 7 zjutraj čez Rožnik k Žibertu in od ondod ob 7 zvečer nazaj. Kdor je le kolikaj opraviti imel pri takih izhodih, vé in čuti, kako težko je voditi mnogo mladine zunaj dopoldne ter varovati jo vsaktere škode, kaj še le celi dan. Tudi so nam dobri starši in skerbni učitelji priporočevali nekdanj, naj učenci nikar preveč ne hodimo okrog mesta, po hostah, ali celo po gostivnicah. „Tod le smo šli skupaj, tod le se pride v Vevče, tod le k Žibertu,“ si otroci utegnejo misliti, in kdo nam je porok, da ne bi učenci, ki imajo sedanji čas za take nauke le preveč naklonov, ne storili si že zdaj marsikterih osnov za v prihodnje? Pošiljale so se natisnjene vabila k tej mladinski veselici (von der Schulleitung) celo po hišah, naj bi se je vdeleževali starši učenčkov in šolski prijatelji sploh. Kako otroci ali šolarji skačejo, se radujejo, jedó in pijó, kar ne bodi jim oponašano! tega naj prihajajo gledat (z novci kaj pa da tudi) starši in šolski prijatelji; da bi pa vidili in se prepričali, koliko so se otroci res naučili, koliko znajo keršanskega nauka, kako brati, kako pisati, številiti itd. itd., k temu naj v prihodnje jim ne bodi več priložnost! Po vsem tem bodo spraševanja pri sprejemanju v gimnazije in realke že potrebne, pa še natančne, ako hočejo srednje šole, da po vetru ne splava njihova že le srednja veljava!

Iz Loke. J. N. — Kako visoko spoštujejo in priserčno ljubijo tudi Ločani sv. Očeta, slavnega papeža Pija IX, se je pokazalo posebno zdaj, ko smo obhajali njih 25letnico. Vse, staro in mlado, se je veselilo in že doželeno pričakovalo tega znamenitega dneva. Ko so 15. t. m. popoldne ob 4 zvonovi iz vsih krajev, iz bližnjih dolin, kakor tudi z visocih in daljnih gričev prijazno s svojimi močnimi glasovi jeli pozdravljati ta častitljivi neslišani dan, že se prikazujejo iz visocih zvonikov, pa tudi iz mnogih hiš lepe slovenske zastave. Zvečer ob 9 pa je bilo na enkrat vse mesto, kakor tudi vse predmestja, razsvetljeno. Po vsih hišah (razun enega zaspanca), pri naj bornišem stanovalcu, kakor pri naj bogatejšem in imenitnem gospodu je migljalo lučic, bi rekel, pri nekterih kolikor jih je na okno moglo. Nad 60 oken je bilo okinčanih z raznimi lepimi podobami,

kakor papežovo kapo, palico, ključi itd.; v nunskem samostanu, kjer je bilo vse posebno izverstno okinčano in s sto in sto lučicami razsvitljeno, je bila med drugim tudi podoba sv. Očeta, klečajočega pred Jezusom, in ob strani Marija brez madeža spočeta. Bile so tudi vsaktere ginljive pozdravljanja do sv. Očeta. Serce vsacega kristjana, gledavšega to lepo svečanost, se je moralo topiti svetega veselja; in mislim, da z menoj vred si je vsak želel: o da bi zamogli sv. Oče vse to sami viditi in spoznati iz tega našo serčno vdanost in iskreno ljubezen do Njih. Prihodnji dan, 16. rožnika, pa so že zgodaj v jutro hiteli ljudje, ne le iz bližnje okolice, ampak tudi iz daljnih hribov k sv. maši, ki so jo naš častiti gospod župnik v ta namen opravili za sv. Očeta ob 5 zjutraj v farni cerkvi. Prav veliko vernikov obojega spola je pristopilo k Božji mizi, kakor tudi še v saboto, naj več pa se jih je sv. Obhajila vdeležilo v nedeljo, ko smo zopet imeli slovesno sv. mašo, pri kateri smo vsi v goreči molitvi hvalili Boga za toliko nepričakovano milost, da je ohranil svojega namestnika toliko časa ter mu dal vladati sv. Cerkev 25 lét, kar od sv. Petra nadalje še noben papež dosegel ni; prosili pa smo tudi, naj bi jih Bog ohranil še z naprej tako serčne, neutrašene in stanovitne za pravico in resnico, ter pomnožil še njih leta in jim dal doživeti slavno zmago sv. Cerkve, ktere vsi upamo, ako Bog dá kmalo viditi; kajti, kakor so se že brezštevilkokrat v naj hujših viharjih in preganjanji sv. Cerkve spolnile besede Jezusove: da vse moči peklenške sv. Cerkve premagale ne bodo, ravno tako gotovo se bodo spolnile tudi zdaj. Ostanimo pa vsi pravi zvesti in vdani otroci svojemu sv. Očetu papežu Piju IX, ki jim je Bog dal viditi leta sv. Petra.

Tagblatt in vsa njegova stranka, ktera se vedno bolj manjša, naj pa le merda z nosom, sej pride kmalona rešeto.

Iz Teržiča. Vem, ljuba Danica! da ti dohajajo od vseh strani popisi, kako so tu in tam obhajali dan petindvajsetletnice Papeževga, ker česar je serce polno, o tem usta govoré, pero popisuje; ali vendar oznani, te prosim, v prvi versti po svetu, kako so preslavljali naši verli Teržičani lepi dan, kterege je Gospod pripravil svojemu mnogoskušenemu namestniku na zemlji.

Slovesno zvonjenje v četrtek popoldne v vseh treh cerkvah našega terga in strel k „Ave Marija“ zvonjenju sta bila prva napovedovalca veselega dne. Popoldne že so nehali nekteri od dela in so pripravljali za razsvitljavo, ktera je zvečer vsacemu pojila serce z veseljem in radostjo. Imeli smo ta večer ob 3/8 ravno sklep osmine k sv. Rešnjemu Telesu ter slovesne litanije in zahvalno pesem. Stopivši iz cerkve zagledamo bližnje hiše okrog cerkve in „pod farovžem“ vse že razsvitljene, kterih svit je močno odseval po vsem tergu; do 9 pa so bile prižgane že vse lučice po vseh oknih v vseh hišah. O tem času se je zbrala velika množica ljudi na velikem tergu pred sv. Andrejem in ko je kladvo zadnjikrat udarilo na zvon uro devet, se oglasi turški boben; glasno in veličastno zadoni Papeževa himna iz glasbinega orodja Teržiških godcev, da se je razlegala po vsem tergu. Po končani himni so začeli godci svirati potnice ter so šli po vseh ulicah piskaje vesele potnice, sem ter tje: pred farno cerkvijo, v spodnjem in zgornjem koncu, so postali in godli papežovo himno. Vsa množica jih je spremljala, pa brez hrupa in šuma, ne nar manjše nerodnosti ni bilo zapaziti, kakoršnih se po mestih godi rado pri „zapfenstreichu.“ Vse je bilo ginjeno, veselost in radost je sijala vsacemu z obraza, zdelo se mi je kakor v cerkvi, ko smo se sprehajali po tergu, še govorilo se ni glasno, više čutenje je prevzelo vsacega in zakaj tudi ne? Sej vse je veljalo Očetu keršanstva, kterege Teržičani serčno ljubijo.

Razsvitljava je bila sijajna. Vse hiše po tergu, tudi

v nar bolj skritih krajih, so bile razsvitljene prav močno, na nekterih oknih je gorelo do 20 in še po več lučic. Le en sam edini je „tamo bolj ljubil kakor luč“ in ni razsvetlil v občno nezadovoljnost prebivavcev. Osoljeno so mu jo pa v plačilo zagodli godci, ki so gori in doli memo njegove hiše gredé omolknili. Transparenti in napisi so naznanjevali v treh jezikih slavo sivemu starčku, izmed katerih sta se odlikovala posebno pri županu: „Evviva Pio IX.“ in pri Klandru papežev gerb s napisom: „Hoch dem heiligen Vater.“ G. Vida se je res skazal mojstra s tem znamenjem. Bila je narejena tijara, pod tijaro navskriž ključa, nad tijaro pa Božje oko. Kako pomenljivo? Res, le Božje oko čuje nad svetim Očetom. Slovenskih napisov: „Slava Piju IX.“; „Živi Pij IX.“ itd. je bilo obilo. Zelenje in venci so kinčali okna. Na enem kraji je bila postavljena velika Papeževa podoba, prav lepa; tudi tu so godci obstali in zagodli papeževo himno.

Taka, tako sijajna je bila razsvitljava po tergu; strel in kresovi pa, ki so goreli na Kamnjeku in Kokovnici, so oznanovali svečanost daleč po svetu. Lepa sta bila kresova na „Veliki mizi“ in verh Kamnjeka. V petek zjutraj je bila juterna godba (reveljka), ktere so se zopet veselili vsi, le omenjeni čevljar ne, ker so godci gori in doli memo njegove hiše gredé zopet omolknili. Ob 8. uri so imeli šolarji peto sv. mašo, med katero so tisti, ki že hodijo k sv. obhajilu, pristopili k mizi Gospodovi. Po maši so odmolili s svojim vodjem molitev za Papeža s 5 očenaši in odpeli papeževo himno: „Kjer je Petra cerkev prava“ itd; se vé, da šole niso imeli tisti dan.

V nedeljo pa je bila cerkvena slovesnost. Ob 10 je bila vélika sv. maša z blagoslovoma, pri kateri so Teržiški pevci in godci peli in godli, da je bilo veselje; po maši pa zahvalna pesem in papeževa himna. Ves čas med mašo kakor tudi med juternim zvonjenjem so pokali možnarji na prijaznem homcu pri svetem Jožefu ter oznanovali poljcem, kaj v Teržiču praznujemo. Povzdignili so slovesnost še posebno tukajšnji c. k. vradniki, ki so bili vsi brez izjeme pričujoči pri sv. maši. Slava možem, ki so se skazali verne sinove matere katoliške cerkve; dobri katoličani so gotovo tudi dobri državni služabniki! Popoldne po kerš. nauku je bila procesija k sv. Jožefu, kjer so bile pete litanije Matere Božje z blagoslovoma. Vdeležilo se je te procesije veliko ljudi, posebno gospá in gospodičen. Zvečer so požgali še ostanke v cerkvi sv. Andreja in pri „znamnji“ v zgornjem koncu, ktero je bilo ta večer posebno lepo razsvitljeno, med tem ko so kovači iz „fabrike“ streljali z možnarji, da je bilo kaj. Gotovo se smé Teržič postaviti v prvo versto slovenskih tergov, tako veličastno je skazal čast svojemu ljubemu sv. Očetu. Zato tudi slava in poštenje Teržičanom, gospodom in gospém, ki so zložile za godbo, ktera je svečanost dneva še posebno povzdignila. Velika zasluga v tem pa gre tudi g. Debeljaku, tukajšnjemu učitelju in orglavcu, da je tako hitro vravnal papeževo himno za godbo, godce zbral in jih tudi naučil. Ves Teržič je pokazal, da je katolišk, da ljubi sv. Očeta papeža in da se ne dá pregovoriti po liberalnih časnikih v katoliških rečeh. Kdo bi jim tudi verjel? Kakošno je zopet „Tagblatt“ naredil? Čudite se in stermit! Tagblatt mertve — obuja!

Unidan je „Tagblatt“ raznesel po svetu novico, da smo v Teržiču živega človeka zakopali, kateri bi se bil v jami zavedil in zavpil: „pomagajte!“ na kateri klic da so ga berž odkopali v pričo vseh treh duhovnov, ali žalibog! ga našli že mertvega, narobe ležečega, naličje v rokah derže. Koliko je na tem resnice, spoznal bo vsak, če pomisli, da je to pisal „Tagblatt“, ki le po

škandalih hlapa; pa sej ga je menda že „zgrevale“ ter je prekalil svojo laž? Redka reč, — da bi Tagblatt laž obstal. Slama „Tagblattovim“ dopisovalcem, ki le deželo sramoté, „svinje brijejo,“ v studencih „velikanske“ ribe lové, celo mertvim ne dadó mirú! —

Velesovo. — Prišel je zaželeni dan, predvečer 16. junija, dneva, kterega so bili sv. Oče, Pij IX, pred 25 leti izvoljeni za papeža, v poglavarja cele cerkve, v namestnika Kristusovega tukaj na zemlji in so ta dan srečno leta sv. Petra doživeli, leta prvega apostelnov in prvega papeža, kar se dozda med 256 spredniki nikomur ni posrečilo, kajti ni ga bilo, da bi bil tako dolgo, toliko časa, kakor sv. Peter, vodil in vladal sveto cerkev. Popoldne tedaj 15. junija ob štirih se začuje strel in po vsih cerkvah cele obširne okolice se prične in začuje zvonjenje. To zvonjenje, priterkavanje, pa je tako soglasno in veselo donelo tje po deželi in gori v podnebje, kakor da bi bilo vse okoli veselja poskakovalo, kakor da bi bilo angelsko petje se proti nebu vzdvigalo v zahvalo vsegamogočnemu Bogu, da je pripustil nam milostivo ta dan doživeti. Na večer pa, ko se zmračí, čuj! sliši se zopet strél — blizo in spet daleč tam doli na mnogih krajih, po hribih, gorah in po planem odmevaje. In zdaj med strelom jamejo se kresi kazati po večih in manjših višavah, in ko bi trenil, gorelo je v zeló obširnem krogu gorenske strani krog in krog plamečih ognjev, da jih je bilo komaj razšteti; migljali so ti ognji zvezdam na jasnem podnebu svoj pozdrav ter naznanovali nebnim visočinam, da globoko doli na zemlji je še mnogo mnogo serc, ki plamé v dolžnem spoštovanju, v otroški in sveti ljubezni do njih, kterim je oblast od zgoraj dana Bogu na čast in v blagor duš, prav kakor sv. vera uči in zapoveduje, posebno ako so spoštovanje in vdanost v toliki meri kakor tukaj tudi zaslužili, ljubezni pa s svojim obnašanjem in vedenjem vredni postali. In če je človek premislil, da vse to veselo zvonjenje, ves ta mogočni strel, vsi ti veselo plameči kresovi po hribih in gorah, ves ta mogočni strel, vsi ti veselo plameči kresovi po hribih in gorah, vse to čestitanje, vse to razveseljevanje, ne le po Kranjskem, ne le po Avstriji, temuč po vsem vesoljnem svetu, kaj pa da v vsaki deželi po svoje, da vse to veljá edino le eni osebi, in sicer jetniku v Rimu, osemdesetletnemu starčku, Piju IX, namestniku Kristusovemu, poglavarju katoliške cerkve: pretresilo se je nekako serce v persih in nehoté so zablesketale solzé v očeh, solze svetega veselja in serčne ljubezni do svetega Očeta.

To je bil večer, kakoršnega dozda še ni bilo na svetu, to je bil večer pobožnim v tolažbo in sveto veselje, maloserčnim v pogum, liberaluhom pa v strah, pa tudi v dokaz, da cerkev ni človeška naprava, da ima obljubo obstanka do konc-sveta, da je vse rogoviljenje njenih sovražnikov zastoj in prazno. Cerkev, ktero ti prismojeni ljudje naskakujejo, uči in daje posebno v svojem poglavarju Piju IX nar lepši izgled čiste, svete ljubezni do Boga in do bližnjega, in to ne le v besedi, temveč tudi v djanju, in to v velikanskih podobah! In vi, liberaluhi, kaj pa vi delate in storite v blagor človeštva? Bote morda mogli tajiti, če vam na ravnost rečem: „Vi požigate, rušite in razdirate poslopja in mesta, vi ropate in kradete ptuje premoženje in imetje in morite, pobijate in mesarite ljudi, kakor da bi bili v resnici le neumne živali, opice, morite jih kakor volkovi in tigri — priča tega so vaši bratje, svobododuhi Francozje v Parizu.

In zdaj, ljudstvo moje! če boš volilo med njimi, ki verujejo v Boga, ki imajo cerkev duhovno mater, in papeža za svojega vesoljnega duhovnega očeta, in spet med njimi, ki Boga zametujejo, vero zasmehujejo in

ljudi za orodje svojih satanskih strast imajo; koga bo deš volilo? Moreš li količkaj še dvomiti? Opica ugrizne, volk, tiger kolje in mesari, satan pa pogublja; — le oni, ktere ga serce v keršanski ljubezni do Boga in do bližnjega pólje, tudi tvojo srečo hoče in zahteva, to pomisli, potem vóli in tvoja volitev ne bo napačna.

Iz Cerkljanskega. S. Tudi po naših gričih smo slovesno obhajali preradostni spomin petindvajsetletnice vse časti in spoštovanja vrednega sv. Očeta Pija IX. Že okrožnica prevzvišenega nadškofijstva v Gorici je nam to velevala in vsakdo je k tej slovesnosti prideval po okolišinah; toliko je gotovo: 18. dan junija ostane mladim ko starim v vednem spominu. V saboto, 17. junija, je po vseh cerkvah priterkavalo (martelalo) ko pred največjim praznikom; med tem se je odmevalo pregosto streljanje, še bolj pogosti strelji so se čuli v nedeljo 18. Nekdo je celo rekel: Povsod streljajo, da se svet trese, pa griči le vendar na svojem mestu ostanejo; tudi stol sv. Petra se trese, svet hoče s silo ta stol podreti, pa ne bode šlo: sovražniki bodo prej ali poznej osramoteni, rimski stol bode pa ostal. Ker Jezus je naravnost rekel, da on ostane pri svoji cerkvi do konca sveta in da peklenske vrata je ne bodo premagale. V Ravni so ta dan otroci opravili prvo sv. obhajilo in molili tudi za sv. Očeta. Slovesnosti povsod velike. Živéli sv. Oče še mnogo lét!

Kum, 15. junija. Nisem si mogel kaj, da bi ta večer ne bil šel na Kum. Sicer že veliko let gledam kresove na kresni večer; ali okolišina je zdaj drugačna, drugačni pa tudi občutki. O kresu bi se mi bilo včasih že skoraj škoda zdelo za toliko vpepeljenega lesa; zdaj ne, ko bi ga bili še desetkrat več zažgali. O kresu se sicer raduje le oko in telo (če ni premerzlo), ali zdaj kako duh stopa iz enega stoletja v drugo od l. 67 po Kr. do zdanjih časov! Koliko raznih prigodkov, žalostnih in veselih, se sprehaja pred duhovnim očesom! Kako gotovo vsi spričujejo, da kat. cerkev je „delo Božje“, ktere ga „peklenske vrata“ ne bodo uničile, naj že nape njajo svoje duhovne ali telesne moči. Želeti bi bilo marsikteremu liberalnemu razsvitljevalcu, drugovercu, zlasti Döllingerjevemu, da bi bili pri kresovih te noči 18 preteklih stoletij premišljevali; gotovo bi jih bila razsvitljava na čast 25letnice papeža Pija kaj družega učila kakor sedanjega počenjanja — nota bene: če bi bili sicer „dobre volje“; brez te pa nič ne pomaga, naj bi kdo tudi sredi kresa stal in od svitlobe gorel. Pa pustimo to. Noč prehaja in kresovi že ugasujejo; naj Danica zvé, da njen klic ni bil zastoj. Res so mnogi kresovi noč razsvitljevali, ter 25letnico sv. Očeta pr slavljali od notranjskih in gorenjskih do kočevskih in dolenskih hribov; tudi slovenski Štajarci niso poostajali — posebno nižave takraj Celja proti vinskim goricam. Na Kranjskem je bilo naj bolj razsvitljeno serce Dolenškega. Okoli neke božje poti Matere Božje je bil kres pri kresu; — sploh pa, kolikor nižje, toliko bolj razsvitljeno. Bile so pa tudi sem ter tje temne pike vmes, ktere so nehoté sum obudovale, da se „Danica“ tam premalo bere, ali da je sicer tam kaj mlačnega, bodi si že zgorej ali spodej. Se vé, da sem take muhe odganjal, da znabiti.... znabiti....; pa saj veste kakó je, nadležni merčes se rad povračuje. Tudi streljanja se je od več krajev čulo in posebno lepo v tihi noči razlegalo; zvonjenja je bilo pa le toliko, da brez njega ni bilo; — znabiti bi bilo pa prav, ko bi tudi zvonovi edino slovesnost 18 stoletij oznanovali, kakor imajo n. pr. marsikje navado o kresu zvoniti. Naj povem o strelu še primerljaj; — sej če tudi siten, kakor neka druga stvar, vender greh ni. Nekje so hotli ravno ta večer tudi streljati, ter so seboj vzeli vso pripravo; pa godilo bi se jim bilo kmalo, kakor nekim znanim mestnjanom,

ki o cesarjevem prihodu niso mogli streljati, ter zato našli devet in devedeset vzrokov in zadržekov: pomanjkanje možnarjev, smodnika itd. V naglici so pozabili zažigalnice seboj vzeti; kaj pa zdaj? Z ogljem je vender malo nevarno, z neko drugo robo tudi ni kaj po sreči šlo; pa — kdor je „künēten“, tudi kravo s svedrom odere — kmalo so pravo zadeli, ter dolgo v večer zažigali — uganite? — z burkljami! Pokalo je pa skoraj ravno tako!

Tudi 18. dan smo po zapovedi mil. škofa prav slovesno obhajali in kar je več vredno, bila je te dni polovica faranov pri sv. obhajilu. Tega ne opomnim iz družega namena — vem da bo drugod tudi tako — kakor le zato, ker vse očitno spričuje, da Slovenec je katoličan, ter pri vsaki priložnosti rad in očitno svojo vero spričuje; le buditi ga je treba. Kaj pa so tisti, kateri ga s slabim izgledom radi pohujšujejo? kateri njegovo pobožnost in verske resnice tolovajsko-očitno, ali skrivno-zvijajno po časnikih in drugih spisih napadajo in spodkopujejo? Ste vi priyatli ljudstva spoh in posebej Slovenca? Tako se sami radi zovete, pa priyatli ste ravlo taki, ko Kajn Abelnov, kateri ga je hinavsko-prijazno na polje vabil in tam ubil. Če je tudi med ljudstvom mnogo zagrešenja in vnémarnosti, se vender pri vsaki priložnosti razodeva, da Slovenec je katoličan, in kdor koli, bodisi iz nevednosti, nepremišljenosti ali hudobije to njegovo katoliško zavest zasramuje in spodkopava, je njegov najhujši sovražnik. Da, (inimicus noster pessimus iste Aman) „naš najhujši sovražnik je tisti Aman“ (Ester 7), to je brezverni napuh, kateri po satanski nevošljivosti želi in se trudi ljudstvu vzeti, kar sam nima; pa naj le gleda, da se njemu in njegovim — kader bo žakelj poln — tako ne godí, kakor Amanu in njegovim sinovom. Sv. Očeta Pija pa Bog živi še mnogo lét; spolni Jim željo, da z lastnimi očmi še gledajo slavo in zmago kat. cerkve ter s Simeonom na večer življenja kličejo: Nunc dimittis.... „Zdaj spusti svojega hlapca v miru, ker moje oči so vidile Tvoje zveličanje, ktero si pripravil pred obličjem vsih narodov.“ (Luk. 2, 27.)

Iz Višnje gore, 26. rožn. — Kaj častitljivo se je pri nas preslavljal papeževa petindvajsetletnica. Po vsih hribih so goreli velikanski kresi, pri vsakem ognju se je z možnarji streljalo, pri vsih cerkvah zvonilo, do malega vsaka hiša in hišica je bila razsvitljena in posebno lepo grajsina „Turn.“

Tudi cerkvena slovesnost je bila spodbudna, in lepričakovano veliko ljudi bilo pri mizi Božji. Da bi pač taka edinost od zdaj zanaprej vladala po celi fari tudi v vsih družih dobrih in koristnih rečéh!

Iz Planine. M. K. Serce se širi človeku in veselja kipi v premišljevanju velikanskega značaja sv. Očeta papeža Pija IX mučenika, ki se kažejo v vsem svojem dejanju pravega moža po volji božji, polnega sv. Duha in njegovih darov, zvestega v spolnovanju svojih dolžnosti, bogatega z dobrimi deli in zaslugami, da se jim, kar človek soditi smé, blezo nihče izmed sedarjega časa primerjati ne more. Ni čuda zato, da se sedaj o Njihovi 25letnici ves kat. svet veseli in to veselje mnogoverstno po zunanem razodeva. Tudi pri nas se je ljudstvo te občne radosti vdeležilo, in si je vse prizadelo to neslišano slovesnost, kolikor mogoče, dostojno praznovati. Iz tega namena je 15. t. m. zvečer velikanški kres na Planinski gori plamtel proti nebu, in kazal, da tudi tukaj ljubeče serca bijejo za sv. Očeta. Prekrasen je bil pogled ta večer s Planinske gore! V daljnem polokragu: od Rovt do Vinoverha, od Slivnice do Zagorskih gričev, od št. Petra do junaškega Nanosa bili so vsi verhovi kakor s svitlimi zvezdami obsejani; nad 60 kresov se je nam pred očmi blisketalo. V podnožju Planiske gore pa so med veselim pokaanjem možnarjev raz Germade

in Haasberga pred tergom prelepe rakete proti nebu švigale in bengalični ogenj je barval večerni mrak, kar je blagodušno oskerbel gosp. Drag. Korén in se tudi v tej stroki mojstra pokazal. — Drugo jutro, 16. t. m., je bila slovesna sv. maša, zlasti za šolsko mladino, v nedeljo pa je bilo po povelji mil. knezo-škofa poglavitno praznovanje, in to se je nepričakovano lepo doveršilo. Vsa fara, bi rekel, je želela ta dan sv. Ohajilo darovati za sv. Očeta; bila je zato grozna gnječa okoli spovednic sabotni popoldne in drugi dan zeló do vélike maše. Poltretje sto brez razločka stanú, gosposki in kmetiški so prejeli sv. Telo Gospodovo v namen sv. Očeta. Naj omenim, da vsej šolski mladini so se po spovedi v spomin na 25letnico delile fotografije sv. Očeta, ktere je blaga knezinja Vindišgradcova nalaš zato iz Rima si naročila. Ob desetih pri véliki sv. maši z asistenco je navdušeno donela Pijeva himna po zalo okinčani cerkvi. In glej! memogredé je bilo v pridigi omenjeno, da bi se ta dan podala tudi razsvetljava, in kakor na mah lesketal se je zvečer ves dolgi terg v brezštevilih lučicah. Grad kneza Windischgratza in stanovanje g. okr. glavarja Ogrinca, ki sta tudi že 15. t. m. razsvetila, kakor tudi okna bolj ubornih delavcev, sploh le z malo izjemami vse hiše so kazale, da tukaj prebiva verno katol. ljudstvo, ki umé pomen keršanstva in serčno ljubi poglavarja sv. cerkve, sivega starčka Pija. Tako se je pri nas ta v cerkveni zgodovini edina slovesnost obhajala. Po vsih krajih sveta se je v tem času mnogo sv. Obhajil darovalo, mnogo preserčnih molitev dvigalo za sv. Očeta k Njemu, ki je vsegamogočen. Upajmo zato, da bo On toliko preganjanega višega pastirja blagoslovil, branil, ga tolažil in krepčal, ga razsvetljeval in ohranil tako dolgo, da bodo še njegove telesne oči vidile zmago sv. Cerkve.

Tudi v Dobropoljski dolini smo večernice pred 16. jun. jako veselo in slovesno obhajali. Navdušeni in in s posebno radostjo so fantje in gospodarji k temu pripomogli. Vsaka vas je imela svoj kres in nektare vasi še po dva in tri; tudi so bile farna in nektare druge vasi razsvitljene; „mi bomo v hiši sv. roženkranc molili, med tem pa naj po naših oknih luči gorijo Bogu in sv. Očetu Piju na čast,“ so govorili pošteni hišni očetje. Med tem pa je tudi gromenje možnarjev in njega močno odmevanje po celi dolini kazalo verni duh in vneto ljubezen do ljubljene Očeta, toliko častitljivega poglavarja vesoljne cerkve. Tudi napovedana Božja služba pretečeno nedeljo se je v vsem prav veselo slovesno obhajala. Hvala Bogu! Slava pa Piju IX!

S Podkočevnika, 16. junija. C. Že 15. popoldne se je toč z veličastnim zvonjenjem in gromenjem možnarjev naznanjalo, da se bode drugi dan obhajala slovesnost, kakoršne svet že osemnajststo lét dočakal in obhajal ni. Res, imenitno za vse pravoverne in sv. cerkvi zvesto vdane katoličane! Vsi resnično dobri otroci so svojemu očetu pokorni in ga ljubijo; ravno tako so tudi vsem pravovernim rimski Papež duhovni oče in mi smo njih otroci. Prava ljubezen je podobna ognju, v katerem se zlato čisti in draga kovina napravi; in ravno to so tudi omenjeni večer vesoljnega sveta katoličani naznanjali s kresi. Gorenci sploh, še posebno pa gorjanska fara, so očitno pokazali ta večer svojo vdanost do sv. Očeta papeža. Samo v sredini gorjanske fare je gorelo ta večer 14 zalih kresov, ktero slovesnost je tudi gromenje možnarjev jako poveljevalo. Ljudstvo naše bilo je navdušeno, da še nikdar ne tako, kar sem jaz tukaj; pri kresih prepevale so se svete in poštene pesmi, med kterimi se je kaj lepo odlikovala Pijeva himna. Bil je ta večer in sploh vsa noč, čas nebeškega veselja za tukajšne pobožne farane. 16. dan t. m. obhajal se je v naši fari kot eden naj lepših Gospodovih

praznikov. Zjutraj ob 6 je bila slovesna sv. maša z blagoslovom, in tako tudi ob 9 dopoldne z izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popoldne ob 4 so bile pete litanije in potem molitve za sveto leto v domači farni cerkvi; šla je procesija v Gorje, kjer so se zopet molitve opravile in litanije vseh svetnikov. Cerkev je bila pri vsaki Božji službi napolnjena pobožnega ljudstva, da malo kdaj tako; in procesija ni bila dosti manjši kot navadno o sv. Telesu. Bil je za našo pobožno faro to pravi dan veselja in radosti. Ljudje so radovaljino praznovali na polji in doma. S tem so naši verli farmani pokazali posebno spoštovanje, vdanost in ljubezen do svojega vesoljnega očeta, in očeta vsega keršanstva papeža Pija IX.

Kaj pa kaj ti „Tagblatt“ k temu praviš? — Te je li oni večer kaka treselika napadla, ko si vidil, kako verni katoličani naše dežele preslavljaajo tistega, ki ti vedno vanj svoje blato mečeš? Če si ti res tako verli „lučnjak“, kot nobeden drugi, zakaj se pa v temo skrivaš? Pojdi in okliči si tudi ti po naši slovenski deželi krese v svoje preslavljanje, in prepričal se bodeš, da si drugih ne pridobiš, kot muhe kresnice. Lej lej, ti nevošljiva duša, kaj keršanski duh napravlja osemdesetletnemu starčku Piju IX, kterege bi bil ti že zdavnej rad s svojo umazano robo počernil pri vernih Kranjcih! Ali zdaj vidiš, koliko veljaš pri njih ti, in koliko tvoje gerdo rokodelstvo? —

J. Iz Konjic 21. rož. Papeževa petindvajsetletnica se je pri nas, kolikor mogoče, slovesno obhajala. 15. t. m. na večer si vidil okoli Konjic čez 30 kresov, večidel jih je gorelo po starem Pohorji. Od vseh krajev se je razlegal vesel strel, ki je kresove naznanjeval in spremljeval. Zrak je bil popolnoma miren, nebo jasno, luna ob starem, vse zvezde kakor bi bile z neba se na verhunice gričev spustile. Pošten kmet Juri Kolarič, ki je bil letošnjo zimo z avstrijsko deputacijo vred pri sv. Očetu, je preskerbel prekrasen kres, od kodar se vidi v Celje, Zagreb, Varaždin, Ptuj, Maribor. Naše katol. polit. društvo je kupilo smodnika, da so pri kresu, v soboto na večer med zvonjenjem in v nedeljo pri slovesni sv. maši ga komaj posmodili. Kdor je bil tako srečen tisti večer s kakega griča kresove pregledovati, naštel jih je do sto in sto, ter ne more dopovedati, kako sijajno da so Slovenci svojo ljubezen skazali sv. Očetu. Zlasti okoli Sladke gore, Nove cerkve, Vitanja, Šent-Jungerti, Tinj, Slov. Bistrice itd. se je brezštevilo lučic blisketalo.

V saboto večer od 7 do 8 je pri vseh cerkvah zvonov milo petje posebni praznik pozdravljalo. V nedeljo pri slovesni sv. maši se je pela prekrasna Pijeva himna, ktero so nam bile Ternovske pevke iz Ljubljane poslale. Lepa jim hvala! Bog plati!

Popoldne smo imeli darovanje za oropanega sv. Očeta. Čeravno ljudje zdaj nimajo posebnega zaslužka, so vendar čez 25 gl. za 25letnega papeža na oltar položili.

Nihče bi si ne bil poprej mislil, da bo toliko ljudi v teh dneh sv. zakramente prejelo. Veliko več bi jih bilo še prišlo, da bi bili poprej vedeli, kakošne odpustke da so sv. Oče za ta praznik podelili. Pismo od škofije, ktero naznanja papežev blagoslov s popolnoma odpustki, je že pozno prišlo. Kjer bi se ljudje odpustkov 18. t. m. ne mogli vdeležiti, naj 29. t. m. sv. zakramente prejmejo in v ta namen molijo, bodo jih pa takrat zadobili, kakor so za našo škofijo mil. vladika naznanili. Nemški list v Gradcu, čigar ime pa se ne spodobi v „Zg. Dan.“, ne more utajiti, da je bila razsvetljava po vseh gorah sijajna, ali žal mu je za derva in za smodnik, kar se ga je požgalo. Vē tudi povedati, koliko bolnikov zavolj strele ni moglo spati, in kolikim se je tisto noč shujšalo!

Da bi le bili smeli naši liberaluhi 16. t. m. s svo-

jimi „deutsche Brüder in Berlin“ vred kervave pruske zmage slaviti, stavim vse ruske rubeljne, kolikor so jih slovanski poslanci že prejeli na en prusovski tolar, nikjer bi ne bilo čerke brati, koliko da so „bolniki, serci in otroci zavolj strele imeli prestati.“

Naši liberaluhi vedno bolj kažejo, da niso le Sadržaji, ampak tudi Farizeji. Bog jim grehe odpusti!

Iz spodnje Štajerske. (Slovesnosti o 25letnici našega preljubljenega sv. Očeta Pija IX.) V večji slavo Božjo in počesenje sv. Očeta naj oznamim tudi iz naših krajev nekoliko slovesnost; posebno ker je bilo viditi, da se je tudi sveto nebo z nami radovalo, pri nas namreč je vsak ljubi dan deževalo, 15. junija je bil po dolgem času prvi dan brez dežja, da so lepše goreli kresi po lepih štajerskih višavah in vinskih goricah.

Po večni luči krasno jasnega večera 15. junija so začeli kres za kresom plamteti po slovečem Pohorju od izhoda do zahoda, od znojha do zglatva, da je bilo le veselje; nekteri so bili sijajni, da bi jih bil človek le gledal; pa ne samo po visokem Pohorju, tudi po nizkih homcih so tako rekoč ravninski kresi pohorske pozdravljali med veselim ukanjem in prepevanjem obilno zbrana ljudstva; kar sem jaz viditi zamogel v Konjiški dekaniji ni bilo duhovnije brez več kresov, v naši L. fari jih je bilo kakšnih 15, posebno trije lepi na Pogledu; mlado in staro se je radovalo in hvalilo Boga, da so včakali veselega dneva, katerega človeštvo nad 18 sto lét ni vidilo, in v takih slovesnih veselicah se pa še nikoli papeževa 25letnica obhajala ni, kar svet stoji.

Naj lepše je bilo pa z „Lepih njiv“ (višina L. fare) proti Planinam na jugu in proti Hervaškemu na vzhodu brezštevilne krese ogledovati, od katerih jih je bilo nad 300 razločno viditi; nekteri so bili kaj sijajni, podobni plamtečim altarjem, tako lepi, da so človeku solze veselja v očeh igrate; po več krajih so poleg kresov tudi rakete v zrak švigale, kaj krasen pogled!

Po drugih krajih so možnarji gromeli; na Pečici v Špitalski fari je poleg velikega sijajnega kresa, kakor mi je bilo povedano, 13 možnarjev slovesnost povikševalo, kateri so pa 3, 4, 5 in še več eden za drugim celo uro gromeli, da se je serce veselja tajalo. Naj lepši je bil pa pogled po obestranskih višavah proti Mariboru in še naprej; v daljavi vsih kresov ni bilo mogoče šteti, pa viditi je bilo, kakor bi se bilo nebeško ozvezdje na zemljo poveznilo; koliko je moralo pa še le po drugih krajih kresov goreti, katerih od tod pogled ni dosegel!

16. junija, v god presv. Serca Jezusovega, je bila pri nas sv. maša z blagoslovoma in med sv. mašo (kakor je bilo od škofijstva naznanjeno) so imeli šolarji sv. obhajilo, pri katerem je bilo obilno število tudi odraslih, ker se je že pred ta dan celo večerko in tudi zjutraj spovedovalo; po primerjenem govoru do šolske mladine so obhajani šolarji dobili kolorirane od gosp. Ničmana poslane papeževe podobice, ktere so veliko veselje včinitile. Tudi na večer tega dneva se je še marsikateri kres vidil.

17. jun. o večni luči je celo uro zvonilo in trijančilo, kakor je bilo zapovedano; pri nas so med zvonjenjem možnarji pokali, da je bilo veselje, in potem so bile Loče eno uro razsvitljene; se vé, da razsvitljava ni bila tako sijajna, kakor po mestih, pa vem, da radost in ljubezen do sv. Očeta ni bila manjši; posebno kjer ponočno razsvitljenje po kmetih ni navadno, je bil vspeh toliko ginljivši. V nedeljo 18. jun. je bila ob 6 in 10 peta sv. maša z 2 blagoslovoma z zahvaljeno pesmijo in obilnimi sv. obhajili; pred 10. uro je bil tudi obhod s presv. Rešnjim Telesom in 4. evangelijski; tudi je mogočen strel slovesnost povikševal. Da bi se pa tukajšne bratovšine tudi razveselile, je bila po popoldanski

službi Božji splošnja družba vseh bratovšin: sv. Križa, sv. roženkranca, sv. Uršule, sv. Cirila in Metoda, sv. škapulira, sv. serca Jezusa in Marije, sv. Mihela.... Zapopadek: čudovito življenje papeža Marijnega, Križ od Križa, Pij IX, čudež božje milosti, oropani v narvikši slavi itd. Mislil sem, da smo papeževe slovesnosti končali (ker so šolarji namesto na sv. Alojzija, kakor druga leta, že 16. pri sv. obhajilu bili); pa hvala Bogu! še ni konec. Snoči me g. učitelj poprosi, da bi šolarji na mesto 1. maja, kadar je bilo gerdo vreme, zdaj na sv. Alojzija svoje veselje imeli; zato bo še 21. jun. slovesna sv. maša pred sv. Rešnjim Telesom s končanim govorom, v večji čast Božjo, v slavo sv. Očeta in v zveličanje naše.

Bodi ta spis v znamenje zanamskim redovom, kateri nam bodo gotovo blage dajali, da smo te slovesnosti obhajali, katerih še vidil ni svet in morebiti jih nič več gledal ne bo; bodi pa tudi v znamenje, da sv. cerkev še ni pokopana, vera še ni na smertni postelji, sv. Oče visoko spoštovani, ljubljani in s plamenom ljubezni in edinosti vseh pet delov sveta za papeža Pija IX gori.

(Konec nasl.)

Iz Slivnice. (Konec.) V Ameriko je odrinila dnes mala tovaršija treh oseb: Marija, Elizabeta in Antonija Haudek. — Njihovi starši so bili na Češkem doma, in tudi perve dve Marija in Liza tamkaj rojene. — Ko se je železnica v naših krajih delala, so tukaj delali kakor težaki na železnici, imeli so troje otrok; ker se jim je pa slaba godila, so dve večji deklinici tukaj poštenim vincarjem zapustili. Lizika je bila stara poltretje leto, ko so jo oče in mati zapustili, Marija v petem letu. — Kaj milo mi je bilo pri serci, ko mi je od teh malih otrok undan rednik razlagal. — Odločili so večo deklico od staršev. — Starši na tihem iz hiše zginejo; dete to zapazi, da staršev več ni, se razjoka in milo kliče: „mama, ata“, dirja za starši po poti, po kateri so jo k hiši pripeljali; kliče in vpije, da se Bogu usmili, vendar ljube mame, dragega očeta ni bilo več nikjer. — Šli so nazaj na Češko, in čez nekoliko lét v Ameriko, kjer jim je Bog dal srečo in blagoslov. — Gredoč v Ameriko je oče prišel po svoji hčerki, ko ste bile kakih 7 do 10 lét stare, ali ker ni imel denara dosti, da bi kakih 100 gl. rednine plačal, imel pa je le samo za svojo pot v Ameriko kakih 40 gld., se mora oče žalosten brez svojih otrok v daljno Ameriko podati. — Ker so si v Ameriki nekaj opomogli, so pred 6 leti zopet za svojima hčerkama popraševali, vendar se je zatezalo do lanskega leta. Od tega časa pa je list za listom dirjal iz Pensilvanije v Panslovenijo-Slivnico. — Mili in genljivi so bili listi — od obeh strani — ko stari oče, 70letni možak, in priletna mamica po svojih neznanih otrocih, in zapušeni otroci po svojih ljubih starših poželjujejo, da bi starši svoje življenje srečno in mirno sklenili med svojimi otroci: Marija, Elizabeta, Rozalija, Katika in Barbika jim je ime.

Mil, staršem v zgled in uskokom, ki v Ameriko odriniti kedaj mislijo, posebno podučljiv je zadnji list, ki so ga oče iz Pittsburga v severni Ameriki svojima otrokoma semkaj pisali, zato ga tudi tu naznanimo.

Ljube hčerki naše!

Vajin list smo prejeli v velikem veselji, da ste zdrave, in da nam je usmiljeni Bog dal upati, da se še vendar zopet vidili bomo. — V tem listu vama pošljemo pravico (karto) za železnico in za barko; po verhi še pa 50 gl. srebra, da kupite 15 funtov noslanine (tabaka); naš č. g. Videnka ga želijo, tedaj prinesite ga gotovo! — Kolikor denara ostane, naj bo za živež, kar bo menda čez zadosti, ker vožnjo smo že plačali (417 gl. za dve osebi!). — Iz Maribora v Hamburg se ne bote delj časa vozile

ko 3½ dné, potlej pa na barki v novi Jork in od onod v Pittsburg do nas poldrugi dan. Vsa vožnja bo v treh tednih dokončana. — Na poti si denarje dobro okovarite, ker zvižaje in tatvine je veliko. Ko naš list prejmete, nam hitro naznanite in kmalo odrinite.

Ko se od doma podaste, si nobene obleke več ne kupujte, kakor kar na poti za 3 tedneza po dnevi in po noči potrebujete. Če pa imate lastne blazine, odeje in drugo obleko, le vse seboj vzemite. — Vaše sestrice vas prosijo, da jim seboj prinesite kos črnega kruha, ki ga jeste, ker bi ga rade vidile! Tudi posodve si več ne nakupujte, razun kar ravno na barki za dva tedna potrebujete, namreč vsaka en okrožnik, skudelico (šalico), kupico, žljico, nož, omivalnico; vse to iz pleha si naj boljše v Hamburgu nakupite. —

Ko se v Pittsburg pripeljate, pokažite koj naš napis, in naše stanovališče se vam bo kmalo pokazalo, če vas ne bomo vedili kedaj pričakovati. — Naj boljše pa bo, da nam naznanite svoj odhod od doma Slivnice, od Hamburga, in prihod v novi Jork, da vas pričakovati vemo. — Tako tedaj, ljubi otroci, mi vas opominjamo, bodite vselej skupaj združene, varite se zapeljivosti, ostanite zmirom v večji tovaršiji, da se vam kaj žalega ne zgodi, — in se peljite v Božjem imeni! Mi vas pozdravljamo in želimo srečen pot! Vaši starši

Jožef in Ana Handek l. r.

In zdaj so šle v Božjem imenu na god Jezusovega presv. Serca; okrepčane s sv. zakramenti so si ljubega Jezusa vzele seboj za tovarša na neznane pota! — Po ravno tisti stezi, ki so hodile ljube mameklicati, kakor male deklinice, so se zdaj podale za svojimi dragimi starši. Britka je bila ločitva iz farne cerkve, — od Marijnega altarja, ki so ga še za slovo lepo okinčale, — od dušnih pastirjev, — od tovaršic in od svojega doždanjega doma; slabost in omedlevica jih je sprehajala koj na domači postaji Rački in skoro gori do Gradca. — Bog jih obvari!

Slovo!

Britka ura je ločitve
Hitro nam dotekla zdaj:
Tri sestrice iz molitve
Že zapuščajo naš kraj!

On, ki morje je umiril,
Ljubi Jezus vari vas!
On, ki nebo je razširil,
Bodi z vami vsaki čas!

Stesa daljna in nevarna
K ljubim staršem vas peljá;
Pot po morji je viharina
Bresna strašne so morjá.

Ste Mariji Roženkranski
Vselej kinčale altar,
Naj v nevarnosti atlanski
Var'je ves za taki dar!

Da bi srečno saj dospele,
V zlato tje Ameriko,
Svoje starše tam objele,
Njim poljubile roko!

Srečno, blage tri sestrice!
Božji duh naj z vami je,
Da keršanstva vé cvetice
V novi zemlji širite. S. G.

Iz Berolina 9. jun. 1871. (Dalje in koncc.) Draždane so mesto, ki ima neizrekljivo lepo lego na široki reki Albi; ima tri dele: staro, novo in Miroslovovo mesto, sto šestdeset tisučev prebivalcev, med njimi okoli 15.000 katoličanov, kateri imajo več cerkvá; posebno imenitna je dvorna cerkev, pred sto leti dokončana in posvečena presv. Trojici; zaljša to cerkev okoli 64 marmornatih podob na obhodu; veličastna hiša Božja je, z marmornatimi altarji, in tlak je z marmornatih plošč. V sredo pred praznikom presv. Rešnjega telesa so pripravljali cerkev za procesijo, ktera se v cerkvi obhaja, in pri kateri je pričujoča kraljeva družina, ker je katoliške vere. V ti cerkvi se neizrekljivo gleda na red in mir. — Da sem maševal, sem imel veliko opraviti, ker pred nekaj tedni se je klatil neki jud, kateri se je dajal za misijonarja iz Perzije; imel je goljufivno pismo v arab-skem jeziku z velikim pečatom kot ponarejeno pripročilo od škofa, in nabiral je darov za misijon; pa po-

zneje se je razodelo, da je navaden zvit jud. Tedaj še altarjev ti ljudje pri miru ne puste!

Draždane imajo veliko umetnih in znanskih reči, in smejo se imenovati nemška Florenca; znamenit je zverinjak, botaniški vert, muzej. Pokopališča so kočé kamnite, ker vsak grob ima ali velikansk spominek, ali pa velik trugi podoben kamen na grobu. Na katol. pokopališči daleč v Miroslovovem mestu sem nahajal preveliko poljskih spominkov, in ko po vzroku poprašam, se mi odgovori: Poljski plemenitniki radi živé v Parizu, pa umreti hočejo pri nas! — Kar politično življenje zadeva, se ljudem čudno zdí, kako je Avstrija propadla, na katero so toliko deržali. Kar sem jaz na to odgovarjal, ne povém ti, ljuba Danica. — Kar naš avstrijski denarski stan zadeva, se ljudje čudijo nadavku (ažii); gostilničar mi je rekel: Pri vas neumno ravnate, zatoraj nimate nič; glejte: ako jaz kaj prodajam na Avstrijsko, tirjam srebro; ako kaj kupim, zamenjam srebro v vaše bankovce in imam pri vsakem goldinarju vsaj 3 do 4 groše dobička! Mož jo zna sukati. Še eno: Zunaj prav blizo mesta so imeli šotore za 20.000 vjetih Francozov; kuhali jim so v 40 velikih kotlih, vsak kotel je kahal hrane za 500 ljudi; to so kotli, večji kot pri moji rojstni hiši! Ti Francozi so v nekem oziru podobni gospodom jetnikom na ljubljanskem gradu, ker kruh, kakoršnega sem jaz v gostilnici za drag denar jedel, so zavergli, in dobivali so belega pšeničnega kruha. Zanimivo je gledati obilno število vsakterih Francozom vzeti topov. —

Čas poteka, in tako hajdi naprej skoz Grossenhain, v katero mesto se pride skoz „samostanske duri“; zdaj je podertija. Ko vprašam po katol. cerkvi, se mi odgovori: „Do is kene katoliš Kirch net“; tukaj je meja Saksonskega kraljestva. — V Cottbus u smo se posedli in na Berlin peljali, in dospel sem v to mesto okoli 1½7 zvečer; ker sem bil preveč truden, sem hitro duhovne molitve opravil in šel počivat. Na sv. Rešnjega Telesa dan poiščem katol. cerkev sv. Hedvige, mašujem in potem pride duhoven k meni — prošt te cerkve in korar bratislavski — in me naprosi, da bi se procesije vdeležil. Kdo raji kot jas! In glej! prošt s svojima kaplanoma asistentoma so imeli še 6 drugih duhovnov — med njimi korarja iz Cahena, vojaškega duhovna iz Poznanskega in mene s Slovenskega — v kazulah pri procesii. Procesija se je obhajala v cerkvi po bratislavskem obredniku, ker k ondotni škofii se šteje Berolin. Ko smo od altarja v procesijo se veratili, so prošt zapeli: „Vexila regis prodeunt“; po prvem blagoslovu „Pange lingua“, po drugem „Tantum ergo“, po tretjem „Genitori“ (izgovorili so določno „Jenitori Jenitoque“); po četrtem „Te Deum laudamus“ in vsa cerkev je v nemškem jeziku pela pesem sv. Ambroža; ko so nekaj od delkov odpeli, pridemo k velikemu altarju nazaaj, so dali kar blagoslov in pesem se je do konca pela. Danica! povej to Slovencem, da so se katol. Berolinci tako lepo obnašali, da ne merzim več Berolincu (pa za to še nisem Prus). Cerkev okrogla, zlo obširna, je bila vsa polna raznoterih stanov, in ne vojaka, ne policaja, ne vradnika, nobenega mestjana ali kake ženske nisem videl brez bukvice, nikogar se pogovarjati ali ozirati se. Zvečer o poli 7. uri so imeli slovesne večernice pri izpostavljenem presv. Rešnjem Telesu, in vse večernice so na koru latinsko peli, in cerkev, ktera je bila skoraj polna, je mnogo pomagala peti. Cerkev je kaj lepa, in ker je med 700.000 ljudi v Berolinu okoli 60.000 katoličanov, so rekli, da je potreba nove cerkve, dasiravno je še 5 katoliških cerkvic; od ktere govorim, je zidana od Kvirina, in ima napis: „Frederici regis clementiae monumentum. Sanctae Hedvigi Quirinus S. R. E. cardinalis suo aere perfecit“.

Mesto se mi lepše in obširniše in večje dozdeva, kot Dunaj; pa vsaj hoče tudi večje in imenitniše biti. Zastran mene naj le bo, pa zgodovinskega pomena, kot ga ima Dunaj, Berolin nikdar doseget ne bo. Mesto je zdaj očarano in pijano zmag l. 1864 nad Danci, l. 1866 nad Avstrijanci in lani in letos nad Francozi. Postaviti hočejo še višji steber kot je bil poderti „Vendôme“-steber v Parizu, in ta steber ima simbolično kazati zmagane tri ljudstva. In vender, kakor čujem, imajo priti tudi cis- in translitijski vojaki se vdeleževati slovesnosti, ktere se bodo v Berolinu obhajale 16., 17. in 18. junija!!! Po vsem Berolinu sem videl pripravljanj za te slovesnosti in pričakovali so celo ruskega cara, kteri je pa že 8. v Berolin došel in kmalo naprej šel v toplice v Ems. Sprejeli so ga kaj slovesno, pomagal sem še jaz, ker ljudstva je bilo za tri glave več!

V petek sem obiskal res prelepi „aquarium“, v katerem so vsakotere žive živali, zverinjak, botaniški vert, muzeja, starega in novejšega, mestno hišo (v resnici nar lepše zidanje, kar sem jih videl) in katoliško bolnišnico, v kteri je do 270 bolnikov, tudi protestanških. Blagi duhoven te bolnišnice g. Scholz — podoben blagi duši g. Kolrus-u v Pragi — mi je vse na drobno razkazal, in djal, da je nar bolj priljubljena ta bolnišnica in prva v svojem redu na Nemškem. Po tem soditi, kar sem videl, mu rad priterdim. — Mesto je polno raznih spominkov; razstáv prelepih po štacunah presilno, pa tudi nesramnih se ne manjka. Česar v Pragi nisem našel, sem nahajal v Draždanih in Berolinu — Husa pred ognjem. Prav je imel neki Čeh rekši: Ko bi Husa ne bili sožgali, bi zginil kot drugi, tako pa ga mlačni in slabi povikšujejo. — Na Pruskem sem mnogokrat slišal v žalivni šali reči: Kmalo bomo vas Avstrijance k veliki Nemčii pritaknili. Ugovarjal sem, pa Prusi so pri svoji terditvi ostali, jaz pri svoji, in tako z Bogom ošabno mesto! —

V Rim je bil poslan knez Konstantin pl. Hohenlohe Schillingsfürst srečo vošit sv. Očetu za Njih častitljivo petindvajsetletnico v imenu cesarja Franciška Jožefa. — Močno smo se začudili: v Ljubljani pa marsikteri vradniki imajo taki neznanski strah razsvetliti okna v čast te veličanske katoliške slovesnosti! Kako je to mogoče? Je mar kdo drugi njih gospod in ne svetli cesar? Se mar bojé Beusta ali pa „Tagblatta“? Vemo, da neki nižji vradnik je že vso pripravljeno svitljava opustil, ker njegov nadvradnik ni razsvetlil in je bil zavoljo tega nad njim zarenčal. Nekteri sicer katoliški vradniki so imeli svoje okna kakor pred točo zaplohane, ki bi stavili 100 na 1, da bi bili radi razsvetlili. Kdo je tedaj tista moč, pred ktero je bilo marsikterih vradnih moči groza za častivce Pija IX skazati se? Na dan z njo! Zakaj tega smo si svesti, da Njih veličanstvo cesar niso v takem razdvoju, da bi sami srečo vošili sv. Očetu, svojim vradnikom katoličanom pa bi katoliške skazovanja prepovedali.

Duhovne pesmi.

(Zložil Fr. Cimperman.)

7. Sklep.

Življenje jaz naj zaigrál bi svoje
In večno srečo dal za pest prahú?
O svét, ne maram za sladkosti tvoje,
Ki smertni strup v podobi so medú!

Moj duh visoko k nébu se dviguje
In prazno mi je slepih želj sercé,
Po sreči zémeljski ne vezdihuje,
Kinič ni kakor skrito le gorjé.

Posvetni hrup nikakor me ne moti,
Zastonj mi meče ladijo vihárl!
Obup in strah se nikdar me ne loti,
Doklér mi sije svete vere žar.

Naj svet vesvolnji se okrog potresa,
Naj iz oserčja zemlje vró moči,
Naj svoje luči zatemné nebesa:
Udan Gospodu bodem žive dní.

Razgled po svetu.

Znani P. Hiacint, ki je še v kratkem delal po časnikih očitno pohujšanje s svojimi pismi, se je bil umaknil v samostan S. Sabina na Aventinu, da bi opravljal duhovne vaje. (G. K.) Ubogi liberaluhi, ako jim podpora spodleti, na ktero se je šantovi „prostomišelj“ tako rad opiral. — Bojda so ga spet iz zavetja izvabili.

Liberalno in frajmavvrarsko omiko in oliko je naj bolj jasno pokazala srenja v Parizu, ki je bila 20. majnika vradno sklenila Pariz popaliti in požgati. Edini meščan Bezlay se je temu ustavljal, bil je pa zato pretépan. Morivec pariškega nadškofa Vericq je spoznal, preden je bil sam vstreljen, da je 50 oseb umoril. Lepo priporočilo za sovražnike duhovstva!

V Torinu so katoličani prav po katoliško obhajali papežovo petindvajsetletnico. Šest dni poprej se je pol mesta Torina postilo; 16. jun. je škof Tolomajski še s posebnim privoljenjem po véliki maši dal papežev blagoslov; popoldne je zraven družih slovesnost imel škof homilijo (menda pojasnjenje praznika) in zahvalno pesem; odbor za slovesnost je razdelil 5000 hlebcev kruha med ubožne; (pa ne iz tega namena, da bi kako razsvitljava odvrčal, kakor so si bojda prizadevali ljubljanski neki „liberalci“, temveč) priporočili so tudi krese in razsvitljava. Na čelu odbora je bil Nace Kosta. — Adresa do sv. Očeta v mestu Torinu je že 15. t. m. štela čez 60.000 podpisov.

V Rimu se je od 15—21. rožnika silo veliko po mnogih cerkvah molilo za sv. Očeta. V spomin petindvajsetletnice mislijo v šentpeterski in lateranski cerkvi spominike postaviti.

V Rim so une dni prihajale poslanstva za poslanstvi iz raznih krajev. Samo nemška deputacija je štela čez 600 oséb. Imela je pa tudi terpeti od „liberalne“ derhali, ki jo je po več krajih nadlegala, za njo kričala, piskala itd. V ulicah „all Anima“ se je mógl pred potepuhi v hišo umakniti; policijstvo je menda z zadovoljnim obrazom gledalo to gnjusobo! Tako se je godilo že 14. in 15. t. m. Tirolska deputacija je dospela na postaji „di Termini“, in deleč po poti, t. j. od tam pa do terga „Randani“ jo je spremljala truma „znanih liberalcev“ s kričem, preklinjanjem, piskanjem in vsakterim zasramovanjem. — Radovedni smo, kako se bo iz té zadrege izmuznil Beust, ki je bil pred malo časom tako silo skerben za nadlegane jude v Buku-reštu? — Sicer pa take djanja naj bolj kažejo, kaki buteži so liberalci, ki ravno s svojim več kot divjim obnašanjem do tujcev svoji lastni reči mertvaško pesem žvižgajo, ker po paglavsko pred vsim svetom kažejo, kako krastovi in neubrisani so res! Mesto Rim, že samo na sebi ubožno, si je ravno s tujci veliko pomagalo, ki so prebivavcem prinašali denara; zdaj se bode mesto čedalje bolj izmolzovalo z novimi davki italijanske vlade, zraven tega pa še tujce tako nesramno odganjajo, ter mora vse obračiti. —

Od vlad in narodov so 16. jun. prihajali neštevilni telegrami v Rim.

Novih protestantov edinost. Glave novega kriverstva, ki so se bile zbrale v Monakovem, so delale menda kakor zelnate glave, ako jih na griču razsuješ:

vsaka se taka na svojo stran. Od vsih vmišljenih osnov niso bili kos ne v eni se zediniti; pravijo nasproti, da so dosti kričali, toda razšli se v polnem razdvoju. Kako res je tedaj: kdor se loči od podstavne skale sv. Cerkve, zdajci pride v Babilon. Časniki sicer pripovedujejo, da so Döllingerju naročili, naj odgovori na poslednji pastirski list nemških škofov; dopisnik v „Unità catt.“ pa meni, če bode že Döllinger to storil, nad čimur pa je dvomiti, da bode storil sam od sebe, ne da bi ga bezali njegovi manjši sateliti. — Znano je, da Döllinger je vendar res nekaj odgovor pisal.

Iz Ljubljane. Katoliška Besednica (politiško katoliško društvo) ima to nedeljo, 2. jul., svoj navadni mesečni shod popoldne ob 6. Govorilo se bode: 1) o lažljivih prerokih po kmetih; 2) o delavcih in delavskih zadevah v sedanjem času. Pridjati se utegne politički pregled o sedanjih razmerah, ako bode časa in poslušavstva v dostojnem številu. Želeti je, da bi se udje čedalje obilniše vdeleževali in tudi gostov seboj vodili, ker tako bode društvo svoj namen dosegalo.

Solsko. Ljudska družba v oddelku „Ober-Wiener-Wald“ je poslala peticijo s 26.917 podpisov do državnega ministerstva, da naj se nove šolske postavne spremene. Ministerski predsednik je odgovoril družnemu prvomestniku, da so take prošnje prišle že iz vsih delov cesarstva, in da se ministerstvo s tim že rezo pečá.

Slovesnosti patronske. — Včeraj pri sv. Petru in v nedeljo v Ternovem — so se kaj častitljivo in med obilnim vdeleževanjem vernikov opravljale. Cerkvi ste bile kaj lepo ozališane, verniki kažejo pobožnost in veliko gorečnost. To je vse hvale vredno. Želeti je pa, da bi mlado ljudstvo, blezo po večini tuje, če že nikakor ne more vse v cerkev, pred cerkvijo bilo odkrito in da bi duhovno opravilo v cerkvi z molitvijo spremljevalo. Strašno gerdo je bilo v enem kraju viditi, ko jih je cela rajda, sicer proti cerkvi obrnjena, pa pokrita stala!!

V Šenklažu pri škofovi maši je bila cerkev zelo napolnjena. Nekteri se še niso naučili, da roke mora človek v cerkvi spredaj, pred seboj, in ne zadaj, pod herbtom, sklenjene imeti. To je vendar žalostno, da olikani tako neolikane zglede mladini dajejo! —

Ob koncu slovesne maše so mil. škof papežev blagoslov s popolnim odpustkom za vso škofijo podelili.

Preteklo nedeljo je bil gosp. špiritval dr. Pavkar za kanonika slovesno vmesten.

Prečastiti gosp. Ant. Grašič, dekan v Bistrici, je postal korar v Novem mestu. Fara razpisana 30. t. m. — Umerl je g. Jan. Germ, administrator pri sv. Magdaleni na Gori, 20. jun.; lok. razp. 23. t. m. R. I. P.

V Rimu sta 17. jun. dva mladenča v svoji sobi pela papeževo himno in klicala: Slava Piju IX! — Kmaló je bila pred hišo tropa vojakov, policajev, pa še vojakov, narodnih stražnikov in kdo vé, kaj še vse! Spodej kriči potepinstvo, meče kamne, žuga v hišo vlomiti, — in tako so med nezmernimi komedijami v ječo odpeljali nedolžna dva brata materi spred obličja; imeli so ju v ječi še čez tri dni, in kdo vé če ju ne pestijo še zdaj ti trinogi in farizeji ob enem!

V Rimu je 21., to je, v dan kronanja sv. Očeta tri sto plemenitnikov v črni obleki s svetilnicami v rokah šlo iz zakristije v procesiji pred korarji in duhovstvom pred veliki altar. Tam se je v laškem jeziku molila molitev, nalaš v ta namen spisana; potem je monagn. Vitelleschi zapel Te Deum in Tantum ergo ter dal blagoslov z Najsvetejšim. Ko so prišli pa iz cerkve, so našli celi „logar“ razne oborožene vojašine in stražarstva pred cerkvijo in po velikem tergu sv.

Petra. O ti smešna reč! Tolikega okovarstva je tedaj treba novi svobodi, ako se Te Deum poje! Liberalci imajo strah pred svojim lastnim strašilom.

Sv. Oče po 18. t. m. sprejeli ogersko deputacijo, ki jo je pripeljal v Rom grof Apponyi. Vendar eno znamenje tudi iz te dežele!

Prihodnja Danica pride že v drugi polletnici; prosimo, naj hité z obnovljenjem naročila, kateri niso dalje naročeni.

Dobrotni darovi.

Za sv. Očeta. Leskoviška fara z duhovnim pastirjem sv. Očetu za petindvajsetletnico 11 gl. a. v. — Ljubniška fara z duhovnim pastirjem o 25letnici sv. Očetu 1 gl. 90 kr. v sr. in 10 gld. v pap. z vošilom: „Bog daj kmalo slavno zmago svoji Cerkvi! — Duhovni in farani iz Dobske fare pošljemo sv. Očetu Piju IX 10 gl. a. v. in vsi darovavci prosijo papeževega blagoslova za srečno zadnjo uro. — Z Jesenic 11 gl., pri slovesnosti 25letnični za papeža nabranih. — Iz Višnje gore 5 gl. — Duhovna pastirja iz Sorice in njihovi farmani pošljejo sv. Očetu Piju 9. darilo 18 gld. n. d. in prosijo sv. blagoslov v življenji in ob smertni uri. — Z Zalega Loga: Mati 1 gl., proseča ob enem blagoslova za-se, za moža in hčere; — ravno tista še 1 gl. za petindvajsetletnico; — M. Žb. 1 terdnj. za 2 gl. st. d.; — parochus petens benedict. apost. pro se suisque in vita et in mortis articulo 1 gl. 25 kr. v sr.; — farmani 7 gl. 75 kr. za 25letnico ter prosijo sv. apost. blagoslova. — Sv. Očetu daruje Verhnika za 25letnico 19 gold. v pap. in 3 dvajsetice st. den. sr., ter prosi sv. blagoslova. — Komenski farmani pošljejo sv. Očetu za 25letnico 12 gl. in prosijo sv. blagoslova. — G. A. Dremel, duhovni pastir v Ratečah, z ovčicami vred 10 gl. a. v. za 25letnico sv. Očeta Pija IX, in prosimo sv. blagosl. za časno in večno srečo. — Iz Zagradca 12 gl. kakor offer pri slovesni sveti maši 18. t. m. za sv. Očeta papeža Pija IX., tako modro, tako slavno in imenitno vladajočega, vidnega namestnika Jezusa Kristusa, 2 gl. ravno v ta namen in s pristavkom: naj bi sv. Oče tudi za nekega reveža, pa še za nekega bolnika gnado od Boga sprosili. — Iz Ribnega: 25 gld. v pap. darujejo srejnčani, 3 stare dvajs. g. Nace Mali, 3 stare dvajs. Marija Mali. — Iz Grajske fare: Marjeta Legat 1 gld., Mina Šoklič 1 gl., J. in M. Bijol, J. Gartner, K. Zalochar 1 gl. 25 kr. sr., 1 st. des. in 1 gld. 20 kr. sr. — Več sv. Očetu vdanih: 3 gl. 64 kr., Franca P. 1 tolar sr. za 2 gl., Š. P. 1 tol. sr. za 1 gld., Min Ž. 40 kr., Jera K. 1 st. dvajs. Vsi se priporočajo molitvi sv. Očeta in prosijo blagoslova za zadnjo uro. — Po g. kan. Urhu 1 gl. — Dobra roka 3 gl. sr., za sv. blagoslov sebi in študentom. — Iz Logatca verniki o 25letnici 10 gl. — Fara Sava o 25letnici 13 gl. — Dušni pastir v št. Lorenču s čedo vred sv. Očetu za 25letnico 5 gl., prosi apost. blagoslova za dušo in telo, zlasti za srečno zadnjo uro. — Iz Naklega od čč. gg. duhovnov in faranov: 1 ces. cekin, 3 gl. 6 kr. star. den. in 2 gl. nov. den. v srebru, pa 25 gl. v pop. s pristavkom: „Ker je v Mé zaupal, ga bom rešil; branil ga bom, ker je spoznaval Moje ime.“ (Ps. 90.)

Za mis. g. Pirca. Po g. dr. J. St. sr. tol. za 2 gl. st. d. — Ostankov pri naročevanjih 20 kr.

Za mis. g. Buha. G. B. B. 15 gl.

Za misijon v Egiptu. G. B. B. gl.

Za bulg. misijon fara Polskáva 1 gl. 62 kr. po g. spir. Bohincu.

Za afrik. misijon. Neimenovan 50 kr.